

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 382/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле Г.М. из Б., чији је пуномоћник Н.Н., адвокат из Б., против туженог Јавног комуналног предузећа Г.с.п.Б. са седиштем у Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1692/14 од 28.11.2014. године, у седници одржаној 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1692/14 од 28.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2245/12 од 25.10.2013. године ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи као незаконито решење туженог бр. 17/212 од 22.05.2012. године, као и да се обавезе тужени да тужилцу врати на рад; ставом другим изреке одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је засновала радни однос на неодређено време 21.05.2012. године са Јавним комуналним предузећем Г.с.п.Б. из Б., као неоснован; ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1692/14 од 28.11.2014. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2245/12 од 25.10.2013. године у делу става првог изреке и то само у погледу престанка радног односа тужилци, па је утврђено да је тужилци престао радни однос код туженог са даном 25.05.2012. године; ставом другим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2245/12 од 25.10.2013. године у преосталом делу става првог

изреке, у ставу другом и трећем изреке; ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена код туженог на неодређено време по уговору о раду који је закључен 22.06.2006. године и радила је на пословима контролора у Служби за контролу возних исправа. Тужени је 18.04.2012. године донео Програм решавања вишка запослених у Служби за контролу возних исправа, по коме је вишак 113 запослених, јер је претходно Правилником о изменама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији бр. 2277 од 01.03.2012. године, који је ступио на снагу 10.03.2012. године, брисана Служба за контролу возних исправа. У Програму решавања вишка запослених утврђене су мере за запошљавање, међу њима, рад код другог послодавца - А.С.Т. са којим је тужени закључио споразум бр. 2839 од 14.04.2012. године, а који ће вршити послове контроле у аутобусима туженог и који ће преузети у радни однос 67 запослених утврђених за вишак. Као запосленом који је утврђен за вишак тужени је тужиљи упутио понуду од 26.04.2012. године за закључење анекса уговора о раду за рад код другог послодавца А.С.Т. Тужиља је одбила да закључи анекс уговора о раду, јер није желела да оде из фирме и сматрала је да има услова да остане на раду код туженог. Оспореним решењем туженог бр. 17/212 од 22.05.2012. године, тужиљи је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 7. Закона о раду, јер је одбила да закључи анекс уговора о раду и утврђено је да тужиљи због одбијања закључења анекса уговора о раду за код другог послодавца, престаје радни однос истеком рока од 8 радних дана од дана достављања понуде од 26.04.2012. године. Дан престанка радног односа по побијаном решењу је 20.05.2012. године, а ово решење тужиља је примила 25.05.2012. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и захтев тужиље за враћање на рад, с тим што је другостепени суд правилно закључио да је датум престанка радног односа 25.05.2012. године.

Одредбом члана 179. тачка 7. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени одбије закључење анекса уговора о раду у смислу члана 171. став 1. тачка 1) – 4) овог закона, док је чланом 171. став 1. тачка 4.

прописано да послодавац може запосленом да понуди анекс уговора о раду, ако је запосленом који је вишак обезбедио остваривање права из члана 155. став 1. тачка 5. овог закона (мере за запошљавање). Одредбом члана 172. став 2. истог закона прописано је да је запослени дужан да се изјасни о понуди за закључивање анекса уговора у року који одреди послодавац, а који не може бити краћи од 8 радних дана, а ставом 3. истог члана да се сматра да је запослени одбио понуду за закључивање анекса уговора ако се не изјасни у року из става 2. овог члана. Осим тога, одредбом члана 185. став 5. Закона о раду прописано је да запосленом престаје радни однос даном достављања решења, осим ако овим законом или решењем није одређен други рок.

По оцени Врховног касационог суда, тужени је донео Програм решавања вишка запослених сагласно одредбама чланова 153. до 156. Закона о раду, а у Програму је у смислу члана 155. став 1. тачка 5. утврђена мера за запошљавање вишка запослених – рад код другог послодавца. Тужилја је одбила закључење анекса уговора о раду за рад код другог послодавца код кога би, такође, обављала послове контролора у аутобусима туженог. Како је тужилја без оправданог разлога одбила закључивање анекса уговора о раду, тужени је донео спорно решење о отказу уговора о раду од 22.05.2012. године правилном применом отказног разлога из члана 179. тачка 7. Закона о раду и зато је тужилји законито престао радни однос. Правилан је закључак другостепеног суда да је датум престанка радног односа 25.05.2012. године, када је тужилји достављено решење о отказу уговора о раду, обзиром да је за утврђење престанка радног односа битан дан достављања решења о отказу уговора о раду, што је у складу са чланом 185. став 5. Закона о раду. Како је тужилји законито престао радни однос, нису испуњени услови прописани чланом 191. став 1. за враћање тужилје на рад код туженог. Осим тога, чланом 37. став 4. Закона о раду, прописано је заснивање радног односа на неодређено време запосленог који је засновао радни однос на одређено време у ситуацији када настави да ради најмање 5 радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос. Како тужилја није била у радном односу код туженог на одређено време, неоснован је захтев за утврђење да је засновала радни однос на неодређено време.

Ревизијским наводима се указује да је евентуални тужбени захтев за утврђење радног односа на неодређено време од 21.05.2012. године заснован на одредби члана 32. став 2, а не на члану 37. став 4. Закона о раду, због чега су нижестепени судови погрешно применили материјално право. По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају нема места примени ни члана 32. став 2. Закона о раду којим је прописано да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад. Наиме, тужилја је код туженог била у радном односу на неодређено време од 01.07.2006. године, а околности да је у спорном решењу о отказу које је донето 22.05.2012. године, утврђен дан престанка радног односа 20.05.2012. године, а да је тужилја радила до 25.05.2012. године када јој је решење достављено, не могу представљати чињеничну подлогу за примену члана 32. став 2. Закона о раду, јер је тужилја у том периоду била у поступку отказивања уговора о раду закљученог 22.06.2006. године.

Имајући у виду наведено, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. Приликом одлучивања суд је ценио и остале наводе истакнуте у ревизији, али их није посебно образлагао, обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**